

kursus i Gymnastik og Skydning, til Signal- og Pionerskoler o. s. v. Det er ret ofte, at Underofficerer udkommanderes og skulle leve af disse meget knapt tilmaalte Dagpenge. Men Underofficererne ere dog daarligst stillede, naar de i ca. 5 Uger hvert Aar skulle til Fægtningsskydning. Da faar en Sergent kun halve Dagpenge, nemlig 1 Kr. pr. Dag; altsaa for 1 Kr. skal dette Menneske leve og spise sig mæt. Jeg synes, at der var mere Grund til at bryde med Forsvarscommissionens Forudsætninger for at hjælpe paa disse meget knapt tilmaalte Vilkaar end, saaledes som Forsvarsministeren har gjort, at forelægge Forslag om forhøjede Officerslønninger, thi det kan ikke nægtes, at disse Lønninger af 1 Kr. pr. Dag i Diæter ere rent udskandaløse. Det er mærkeligt, at man ikke har set Nød der, men at man altsaa kun kan se den hos Premierløjtnanterne. Jeg synes i øvrigt, at denne Krone pr. Dag burde ligesom lyse med Flammeskrift over denne Forhandling som Bevis paa, at det just ikke er Officererne, der først og fremmest lide Nød, burde lyse med store Bogstaver som et Bevis for, hvor liden Betaling og hvor usle Vilkaar den danske Stat i Virkeligheden i mange Tilfælde byder sine underordnede Funktionærer.

Men ved Siden heraf have vi jo som bekendt en ret kostbar og unyttig Sekondløjtnants-Institution, og det er i Virkeligheden den skrækkeligste Ironi at tænke sig, at disse unge, fine og sarte Herrer ere satte til at være Lærere og Førere for Mandskabet. Disse unge Mennesker kunne jo i overordentlig mange Tilfælde først og fremmest have nødtigt at lære paa sig selv, men de ere ofte absolut ikke skikkede til at lære og føre de menige Soldater. Men alligevel ser man, hvorledes gamle Sergenter med 16 Aars Hæderstegnet maa trave paa Fløjen af en Sektion under en ung og uduelig Sekondløjtnants Kommando, i Stedet for at man skulde lade de unge og flinke menige være Hjælpere, Sektionsførere, og saa lade de ældre, erfarne Sergenter føre Delinger. Det vilde ikke alene skabe en mere sikker Ledelse af Hæren, men ogsaa være en langt mere økonomisk Ordning, hvorved der kunde spares overordentlig meget med Hensyn til Udgifterne til vor Officersklasse. Ser man nu altsaa paa de gifte Underofficerers tarvelige Kaar i Forhold til den unge, ugifte, værnepligtige Løjtnant med sine ca. 1,400 Kr. om Aaret — de faa jo nemlig 720 Kr. i Lønning, 600 Kr. i Orlovs-

penge i 2 Aar i Træk og ca. 100 Kr. i Beklædningshjælp — saa synes jeg rigtig nok, at man ogsaa for Hærens Vedkommende maa sande det gamle Ord: at den Hest, som fortjener Havren, faar den kun meget sjælden. Men det er jo ikke alene med Hensyn til Lønningsvilkaar, at Underofficererne i vor Hær i flere Tilfælde behandles meget slet. Jeg vil saaledes minde om Officerernes Forhold i en Sag oyre i Odense, som har vakt overordentlig megen Opsigt baade derovre og Landet over. Jeg havde i „Fyens Socialdemokrat“ kritiseret den Maade, hvorpaa Oberst Sønderøxe, en militær Person, som det ærede Medlem for Løvel meget godt kender, idet han . . .

Formanden: De Udtalelser, det ærede Medlem nu er inde paa, ligge langt borte fra Betænkningen og Ændringsforslagene.

Marott: Ja, jeg vil dog dertil sige, at det forekommer mig, at naar der er Tale om at bevilge en Lønforhøjelse til vore Officerer, maa det ogsaa være ret og rigtigt at se paa, hvorledes disse Officerer optræde, og hvilket Arbejde de i det hele taget gøre i vor Hær. Jeg antager derfor ikke, at den højtærede Formands Udtalelse skal opfattes saaledes, at jeg aldeles ikke maa fortsætte i dette Spor.

Formanden: Min Udtalelse er at opfatte saaledes, at den Udvikling, det ærede Medlem kom ind paa, ikke kan finde Sted.

Marott: Jeg maa altsaa bøje mig for den højtærede Formands Afgørelse i denne Sag; men jeg vil dog blot sige, at det forekommer mig, at denne Forhandling har været ført ind paa meget almindelige Forhold vedrørende hele vor Hær og vedrørende vort Officerskorps, og den ærede Konseilspræsident fastslog før, hvorledes . . .

Formanden: Det hører under Formandens Afgørelse.

Marott: Saa maa jeg jo vente med at fremsætte disse meget væsentlige Anker mod vore Officerer til en anden Lejlighed, og jeg haaber, at denne Lejlighed snart skal komme. Jeg vilde ellers, tror jeg, have været i Stand til ved disse Meddelelser i høj Grad at fastslaa det rigtige og naturlige i, at vi stemme mod den Del af det foreliggende Lovforslag, som gælder vore Officerer.

Jeg vil da kun gentage, at man ved